

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 4 του Θεωτή 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 201

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

Α. Ε. Παραμύδια Μολίβου (Μαυλήνης).
ΜΙΧ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΣ. Ένα βράδι του Νοέβρη.
ΣΠΗΛΙΟΣ ΑΝΘΙΑΣ. Θεσσαλικά δηγήματα—
'Η άσπη γενιά (τέλος)
Φ. Α. Φῶς!...
Α. ΤΣΕΧΩΦ. Βιβλίον παραπόνων (μίμηση 'Αγ. Κωνσταντινίδη).
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ. Το Βαπόρι.
Α. ΣΙΓΑΝΟΣ. Θεατρικά—δ μαρκήσιος Προιά ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Α. Παλαμάς. Σπ. Περούλης. Leo Languier. Γ. Σ. Ζουφρές. Βασιλένης. 'Ειύθιος.
Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πράματα (Τὸ Σκολεῖο τοῦ Χαροκόπου—'Εθνικά ρεζιλέματα—Βιάλης.... χωρίς τέλος—Τὸ μνημόσυνο—'Η κ. Ιοῦτα—Τὸ παράσημο τοῦ Χρόνη—Κουρασμένος πατριωτισμός).
ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟ ΚΗΡΥΓΜΑ - ΒΑΡΒΑΡΟ-ΠΑΖΑΡΟ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΑΘΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΦΩΣ !....

«Εάν τὸ Κράτος καρκινοβατῆ, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν μεγάλην ἐπίδρασιν τῶν βουλευτῶν ἐπὶ τῆς Διοικήσεως».

Γ. Θεοτόκης

Τὸ εἶπαμε ὡς τώρα ἔλ' οἱ Ρωμιοὶ, τὸ εἶπε τελευταῖος καὶ ὁ Πρωθυπουργός μας· «ἂν τὸ Κράτος μας πηγαίνει σὰν τὸν κάβουρα, τοῦτο τὸ χρωστᾶμε στοὺς βουλευτάδες πού διευτύνουν τὴ Διοίκηση, τὸ ἴδιον τὸ Κράτος δηλ.». Καὶ ἡ «'Ακρόπολη» τόσο ἐνθουσιάστηκε μὲ τὰ πρωθυπουργικά λόγια πού λίγο ἀκόμα καὶ θὰ μᾶς ἔλεγε πὺς τὸ Ἔθνος σώθηκε μόνο γιατί ἔσπευξε ὁ κ. Θεοτόκης τὴ γιλοειπωμένη αὐτὴ ἀλήθεια. Μὰ τὴν ἀλήθεια ἔλοι τὴ λέμε, ἀκόμα καὶ οἱ Ρωμιοὶ πρωθυπουργοὶ· αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει τίποτα· λόγια εἶναι καὶ περνᾶνε, ἀέρας καὶ χάνεται. Καὶ τὰ λόγια δὲ θὰ μᾶς σώσουνε, ὅσο γυαλιστερά καὶ ἂν εἶναι, ὅσο ρητορικά καὶ ἂ λέγονται. Θὰ μᾶς σώσουν τὰ πράματα, καὶ ἀλλοίμονο, τὰ πράματα γροθοκοπιούνται μὲ τὰ λόγια καὶ πάντα παίρνουν τοῦ Ὀλυμπιονίκου τὸ βραβεῖο.

Νά κ' ἡ ἀποδείξη·

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟΥ

Ἀγαπητὸ κ. Μπλήμα,

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 23 φθίνοντος ἡμε-

τέρας, σᾶς πληροφορῶ δι' ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ ὑπ' ἐμὲ Ὑπουργεῖον δὲν θὰ ἐνεργήσῃ δικαστικὰς μεταβολὰς· δταν δὲ θὰ γίνωνν τοιαῦται θὰ ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὴν σύστασίν σας καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ σοῦ φανῶ εὐάρεστος.

Σὲ χαιρετῶ

Δ. ΒΟΚΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀθήναι, 29 Ἀπριλίου 1905.

Τὸ τρυφερὸ αὐτὸ γραμματάκι τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης δημοσιεύτηκε στὸ «'Ἄστυ» τῆς περασμένης Τετάρτης (σελ. 1, στήλ. 1), τὴν ἴδια μέρα δηλ. πού ἡ «'Ακρόπολη» (σελ. 1, στήλ. 3, 4 καὶ 5) μὲ τὸ μεγαλόπρεπον τίτλο «'Ἀληθινοὶ Πατέρες» καὶ μὲ ψηφία μαύρα καὶ χτυπητὰ χαιρετοῦσε τὰ λόγια τοῦ κ. Θεοτόκη καὶ τὰ χαρακτήριζε γιὰ φωτεινὰ, πατριωτικά καὶ... ἈΝΑΣΤΑΣΙΜΑ, ἀφοῦ προμηνοῦσανε, λέει, τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἔθνους.

Διαβάσατε τὰ λόγια τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, διαβάσατε καὶ τὸ γραμματάκι τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης. Φῶς βέβαια, καὶ μπόλοικο φῶς σκορπιέται καὶ τὰ φωτίζει ὅλα τριγύρω μας, μὰ τὸ φῶς αὐτὸ ἀπὸ πού βγαίνει; Ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ κ. Θεοτόκη ἢ ἀπὸ τὸ γραμματάκι τοῦ κ. Βοκοτόπουλου;

Θαρροῦμε καὶ ἀπὸ τὰ δύο· ἀπὸ τὸ πρῶτο βγαίνει τὸ φῶς τῆς ρητορικῆς, καὶ ἀπὸ τὸ δεύτερο τὸ φῶς τῆς ὠμῆς ἀλήθειας· φῶτα καὶ τὰ δύο πού πέφτουνε μὲ ὄρμη' στὰ μάτια μας καὶ μᾶς ἀποστραβώνουνε.

Πρέπει ὅμως ἐπιτέλους κάτι νὰ πιστέψει κανεὶς, ἢ τὸ πρῶτο ἢ τὸ δεύτερο· ἐμεῖς τὰ πιστεύουμε καὶ τὰ δύο, γιὰ νὰ μᾶς σῶσῃτε, πιστεύουμε ἀκόμα καὶ τὸ τρίτο, πού γράφτηκε τὴν ἴδια μέρα στὴς φημερίδες, πὺς δηλ. εἰκοσιεννιά Ὑπουργικοὶ βουλευτάδες φύγανε γιὰ τίς ἐπαρχίες τους ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνηση δὲν τοὺς ἔδινε τὰ ρουσφέτια πού τῆς ζητοῦσαν.

Φῶς καὶ αὐτό....—Φῶς τὸ χέρι, φῶς τὸ πόδι καὶ ὅλα γύρω σου εἶναι φῶς—πού λέει καὶ ὁ ποιητής. Καὶ μάλιστα φῶς δυνατώτερο ἀπὸ τᾶλλα δύο. Φῶς πού μᾶς δείχνει τὴν ἀληθινὴ κατάστασιν, τὸ βουλευτὴ δηλ. πού στενόχωρεῖ τὴν Κυβέρνηση νὰν τῆς ἀρπάξει ὅσο μπορεῖσει περισσότερα, καὶ τὸ λαὸ πού τονὲ χαιρετᾶ καὶ τὸν καμαρώνει τὸ βουλευτὴ του, ὅταν τονὲ βλέπει ἔτσι νὰ πολιτεύεται καὶ πού δὲν ἔχει τὸ κουράγιο νὰν τοῦ πει, «ἐγὼ σᾶς εἶπα στὴ Βουλὴ νὰ δουλέψῃς γιὰ τὸ Ἔθνος καὶ ὄχι νὰ μὴν ἀφίσεις κουρέλι ἀπάνου σου».

Φ. Α.

ΔΑΚΡΙΑ

Στὸ Γιώργο Πολίτη.

'Η πλάση πλέον ἐσώπασε, κ' ἡ μπόρα
Δὲν πέφτει σὰν καὶ πρῶτα, ὀρμητικὴ'
Κάποιες ἄνιδες ἀπ' τὰ δέντρα τώρα
'Αργοσταλάζουν μόνο ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
Σὰν μιὰ μητέρα, ἀφοῦ πικροδρηνήσῃ
Γιὰ τοῦ παιδιοῦ τῆς κάποια συφορὰ,
Σιγὰ σιγὰ τὸ κλάμα τῆς θὰ σβύσῃ,
Καὶ μόνον ἓνα δάκρυ θὰ γίνιστῶ.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΝΑ ΒΡΑΔΙ ΤΟΥ ΝΟΕΒΡΗ

(Μιὰ ἱστορία πού κάποτε θὰ ξεχαστεῖ)

Σὺν ἀγαπημένῳ μου Παύλῳ Νισβάνῳ.

Δὲ θυμᾶμαι καλὰ πού τὴν πρωτογνωρίσα. Ἴσως μέσα σὲ πλῆθος, σὲ κανένα κοντσέρτο, θέατρο, σὲ καμιὰ ἐκθεσὴ. Αὐτὸ ξέρω μονάχα. Τὴν ἀπαντοῦσα ταχτικὰ στὸ δρόμο, τὴ χαιρετοῦσα φιλικὰ, μὲ χαιρετοῦσε καὶ κείνη. Δυὶ τρεῖς λέξεις ἀλλάξαμε μόνο ὅταν κάπου καμιὰ φορὰ συναπαντιόμασθε, σὲ κοντσέρτο, θέατρο, ἢ ἐκθεσὴ· καὶ τίποτ' ἄλλο.

'Ἐτσι περᾶσανε τέσσερα χρόνια. Ἐνα βράδι δεχότανε ὁ ποιητὴς Β. Ἐκεῖ πάλι συναντηθήκαμε, δὲν ξέρω πὺς βρεθήκαμε δίπλα.

Κάτι τῆς εἶπα, κάτι μοῦ εἶπε καὶ κείνη. Εἶπαν καὶ τόσο συνειθισμένα... σὲ λίγο σωπήσαμε.... ἔξαρνα μοῦ λέει·

—Τί παραξένο, χαιρετιόμαστε, συναπαντιόμαστε καμιὰ φορὰ, κουθεντιάζουμε, ἀλλὰ ὁ ἓνας σκεδὸν δὲ γνωρίζει τὸν ἄλλο. Φανταστῆτε, ξεχνῶ...

—Τ' ὄνομά μου.

—Ναί, δὲν εἶναι παραξένο;

'Ἴσως δὲν τὸ εἶχε μάθει ποτέ, ἐγὼ ὅμως εἶχα πληροφορηθεῖ πὺς εἶναι καλλιτέχνηδα στὴ μουσικὴ καὶ τὴ λένε Βέρα Νικολαγεβνά· καὶ γὼ δὲν ἤξερα γι' αὐτὴν περισσότερα.

Κάποιος ἄρχισε νὰ διαβάζει στίχους, ἄλλος ἓνας δὴγημα... ἢ κουβέντα μᾶς κόπηκε... χωριστήκαμε. Βρεθήκαμε σὲ διάφορες γωνίες τοῦ σαλονιοῦ, λέγαμε δυὸ τρεῖς λέξεις καὶ πάλι χωριζόμαστε. Ὅταν ὁ κόσμος ἐφρευε, τὴν εἶδα κοντὰ μου στὸ χαγιάτι. Γύρισε καὶ μοῦ εἶπε·

—Δὲν ἔρχεστε κανένα βράδι σπῆτι μας; Τὸν Πιότρο Ἀλεξάντροβιτς τὸν γνωρίζετε;